

melse vil naturligvis ikke komme i betragtning, medmindre de forudsætninger er til stede, som iøvrigt er opstillet i stk. 2 for løsladelse på prøve efter stk. 1: at der er sikret fangen arbejde eller anbringelse og underhold, og at han er rede til at underkaste sig de fastsatte vilkår.

Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med straffelovskommissionens forslag i en erklæring, hvorefter udvalgets flertal (6 medlemmer) fuldtud kan tiltræde forslaget, medens to medlemmer vel er enige i, at det er naturligt og ubetænkeligt at udvide adgangen til prøveløsladelse som foreslået, men principalt ville foretrække en regel om, at spørgsmålet om prøveløsladelse i *alle* tilfælde skal tages op til overvejelse efter udståelsen af halvdelen af straffetiden, dog mindst 4 måneder. To andre medlemmer, der ligeledes anser en nedsættelse af den nugældende mindstetid for strafafsoning inden prøveløsladelse for ønskelig, er betænkelige ved, at det ved forslaget gøres muligt på anden måde end ad benådningsvejen at træffe bestemmelse i enkelttilfælde om afkortning af de ved dom fastsatte fængselsstraffe.

Til § 2.

Den foreslåede ændring tilsigter kun at gøre det klart, at bestemmelserne i det omhandlede 3. stk. af borgerlig straffelovs § 38, der efter forslaget bliver stykke 4, ikke alene kommer til anvendelse, når løsladelse finder sted på prøve i medfør af den nye regel i det nye stykke 3, men også — som hidtil — når løsladelse på prøve er sket i medfør af hovedreglen i stk. 1.

Til § 3.

Bestemmelsens 1. punktum er en blot konsekvens af ændringsforslaget i § 1 til § 38.

Den foreslåede ændring i borgerlig straffelovs § 42 er iøvrigt — ligesom de i §§ 4 og 5 foreslåede ændringer i §§ 63 og 66 — anbefalet af fængselsnævnet på grundlag af dettes erfaring og i den form, de har fået ved forslaget, tiltrådt af direktøren for fængselsvæsenet, anklagemyndigheden og straffelovskommissionen. Et enkelt medlem af denne ville dog overlade det til retten at træffe bestemmelse om genindsættelse.

Efter de gældende regler i straffelovens § 42, stk. 4, kan den, der er løsladt fra ungdomsfængsel, genindsættes ved fængselsnævnets bestemmelse, hvis han i den af fængselsnævnet fastsatte prøvetid overtræder de foreskrevne vilkår, derunder hvis han gør sig skyldig i ny forbrydelse. Såfremt han ikke aflægger uforbeholden tilståelse om det nye forhold, må man imidlertid rejse tiltale for ved en dom at få skyldspørgsmålet afgjort, før genindsættelse besluttet. Efter de gældende regler må retten

ved en fældende dom fastsætte en straf eller anden sanktion for det nye forhold. Fuldblindelsen af en sådan dom kan være skadelig for den behandling, som efter genindsættelse skal fortsættes i ungdomsfængslet, og man har derfor i sådanne tilfælde måttet søge den fastsatte straf eftergivet ved benådning. Den foreslåede regel gør det muligt, når retten, fængselsnævnet og anklagemyndigheden er enige om, at genindsættelse i ungdomsfængslet vil være den rigtige og tilstrækkelige reaktion overfor den pågældende, at udlade fastsættelse af nogen sanktion, således at retten ved dommen alene afgør skyldspørgsmålet. Kommer retten til det resultat, at tiltalte er skyldig i ny kriminalitet i et mindre omfang end anført i anklageskriftet og forudsat af fængselsnævnet, og ønsker fængselsnævnet ikke at træffe bestemmelse om genindsættelse på det af retten fastslåede grundlag, må sagen påny indbringes for retten med påstand om idømmelse af almindelig straf eller anden sanktion.

Til § 4.

Efter de gældende regler i borgerlig straffelovs § 63, stk. 1, er det fængselsnævnet, der træffer bestemmelse om, hvorvidt en person, der er dømt til arbejds- eller fængselsstraf, kan løslades, før han er holdt tilbage der i 5 år. Medens fængselsnævnet ifølge § 42, stk. 3, bestemmer prøvetidens varighed forsåvidt angår ungdomsfængselsfanger, er det i § 63, stk. 2, foreskrevet, at prøvetiden for arbejds- eller fængselsfanger, der løslades på prøve, altid er 1 år. Erfaringen har vist, at de fra arbejds- eller fængselsstraf løsladte personer i mange tilfælde har behov for den støtte, som et tilsyn i prøvetiden kan give, i længere tid end 1 år. Af 43 fanger, der blev løsladt på prøve fra arbejds- eller fængselsstraf i 1948, har 30 efter prøveløsladelsen gjort sig skyldige i ny kriminalitet, heraf 13 i det første, 5 i det andet, 5 i det tredje, 4 i det fjerde og 3 i det femte år efter løsladelsen. Det må antages, at en længere prøvetid og et mere effektivt udbygget tilsyn kunne have forebygget tilbagefaldet for i hvert fald nogle af de 17 personer, som først gjorde sig skyldige i ny kriminalitet efter prøvetidens udløb.

Efter forslagens affattelse af § 63, stk. 2, første punktum, vil fængselsnævnet kunne fastsætte prøvetiden efter et individuelt skøn over den enkelte prøveløsladtes behov til mindst 1 og ikke over 3 år. Skønt fængselsnævnet har anbefalet mulighed for at fastsætte en prøvetid af indtil 5 år, har man ikke fundet det rigtigt at søge tilvejebragt hjemmel for fastsættelse af en længere prøvetid end 3 år. Man lægger herved vægt på, at betingelserne i borgerlig straffelovs § 62 for dom til indsættelse i arbejds- eller fængselsstraf